

работенъ день. Счупи клонитѣ на ябълката, която дѣдо му бѣше посадилъ въ пчелника, затѣпка високата рѣжъ, събори старата кжщичка, премаза Пеня. Отмина незнойно кжде.

Когато се пробуди, дѣдо Пею взе патеричката, премина двора, отиде на кладенеца, изми очитѣ си съ студена вода, изправи се срещу купитѣ, задъ които треперѣше слънцето, и се прекръсти. Безкръвнитѣ му засъхнали уста нѣщо прошепнаха. Стареца мудро трѣгна презъ хармана, наведе се и бутна портичката за градинката. Влѣзе, обгърна съ погледъ кошеритѣ, предъ врачката на които пѣплѣха живо мравункѣ пчели, и възви подъ вишнитѣ. Сне отъ главата си вехтата сива шапка и седна на влажната трева. Презъ полуотворената протичка подаде бѣлата си глава Московеца, кучето му, и прескочи прѣлеза. Легна предъ краката на добрия си стопавинъ, протегна шия и тихо погали муцуна по меката трева.

Въ клонака на вишнитѣ, които ѳтая пролетъ дадоха налягъ черъ плодъ, пѣбеха пчели. Дѣдо Пею слуша. Извади прѣстената си луличка и запуши. Обърна очи къмъ кошеритѣ и се залута. Погледа му премина сламенитѣ островърхи кжщички на най-малкитѣ крилати работници и потжна нѣкжде. Кждето скоро не е ходилъ. Каточели чу ясенъ женски'викъ:

— Пейчуу! Идй набери млѣчокъ отъ градината!